

JONÁŠ

*Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou,
aby pozřela Jonáše.*

Jonáš syn Amaty
utíkáje před nebezpečným posláním
vsedl na loď plující
z Joppe do Tarsu

potom se staly věci už známé
veliký víchr bouře
plavci vhazují Jonáše do hlubiny
moře přestává bouřit
očekávaná ryba připlouvá
tři dny tři noci
modlí se Jonáš v útrokách té ryby
která jej vyvrhne posléze
na suchou zem

dnešní Jonáš
padá ke dnu jak kámen
když na velrybu narazí
nemá čas vzdychnout

zachráněn
počíná si chytřeji
než jeho kolega z bible
podruhé nevydá se
do nebezpečí
plnovous dá si narůst

pod změněným jménem
daleko od moře
daleko od Ninive
obchoduje masem i starožitnostmi

agenty Leviatanovy
ty lze podplatit
nemají smysl pro určený osud
jsou pouze úředníky náhody

v čisté nemocnici
na rakovinu Jonáš umírá
ani sám dobře neví
kým vlastně byl

podobeství
k hlavě mu přiložené
hasne
a balzám příběhu
nečiní jeho tělo vláčným

chodí škubá si vous
a ptá se starých lidí
– kolik dní žije mravenec
– proč pes před smrtí vyje
– jak vysoká může být hora
navršená z kostí
všech někdejších zvířat i lidí

Potom si dal zavolat člověka
který na červených vázách
maluje perem černé křepelky
svatební veselí pochody štvance
a tázán Midasem
proč prodlužuje život stínů
odpovídá:
protože šije pádčího koně
je krásná
a šaty dívek hrajících si s mlčem
jsou živé jako proud a věčně jiné

Dovol mi abych sedl vedle tebe
žádá malíř váz
budeme spolu mluvit o lidech
kteří smrtelně vážně
odevzdávají zemi jedno zrno
a deset sklídků
kteří spravují sandál i republiku
počítají hvězdy i oboly
píší básně a shýbnou se
aby z písku zvedli ztracenou jetelinku

Budeme trochu popíjet
a trochu filosofovat
a možná se my oba
my kteří jsme z krve a iluze
osvobodíme posléze
od tíživé lehkosti zdání

NIKÉ KTERÁ VÁHÁ

Nejkrásnější je Niké v okamžiku
kdy váhá

pravá ruka krásná jak rozkaz
o vzduch se opírá
ale křídla se chvějí

Vždyť vidí
osamělého jinocha
jde dlouhou kolejí
vyrytou válečným vozem
šedivou cestou v šedé krajině
skalín a řídkých keřů jalovčí

ten jinoch zanedlouho zahyne
právě teď miska s jeho osudem
prudce se kloní
k zemi

Niké má nesmírnou chuť
jít k němu
a políbit ho na čelo

ale bojí se
že on který nepoznal dosud
sladkost laskání
až by ji poznal
mohl by utíkat jak ostatní
z bitvy
Tak tedy Niké váhá

a posléze se rozhoduje
zůstat stát v pozici
jaké ji naučili sochaři
velmi se hanbíc za tu chvilku dojetí

dobře chápe
že zítra za svítání
musí najít tohoto chlapce
s otevřenou hrudí
se zavřenýma očima
a s trpkým obolem otčiny
pod zdřevnělým jazykem

S Ů L Z E M Ě

Jde žena
v šátku pruhovaném jak pole
tiskne k prsům
papírový kornout

děje se to
v pravé poledne
v nejhezčím koutu města

kde výletům ukazují
park s labutí
vily v zahradách
perspektivu i růže

Jde žena
s hrbem tlumoku
– Co to tak matko tisknete k prsům

teď zakopla
a z kornoutu
vysypaly se krystalky cukru

žena se shýbá
a má v očích výraz
jaký nepostihne
žádný malíř rozbitých džbánů

shrabuje temnou rukou
roztracené bohatství
zpátky nasypává
čiré krůpěje i prach